



En hij strekte de hand in de richting van den stroom uit (Blz. 671).

Hooveel gevechten werden daar misschien geleverd tusschen de roodhuiden en de begerige menschen, die mijn meester waren gvolgd, om zich van zijn schat meester te maken.

Ik begreep nu waarom zij niet terugkerden...

De Indianen bewaakten den weg die een blanke volgde, om den schat die hun toehoorde te plunderen! Ik wist dat toen niet, maar deze lieden wel...

Ik zal u zeggen hoe Calchas er toe gekomen was deze menschen daartoe te brengen... Het zal u eens te meer bewijzen dat Calchas een sluwe kerel is, die men nooit moet onderschatten als men hem tot tegenstrever heeft... En de Braziliaan, die hem met hart en ziel verkleefd is, die voor alles te vinden is waar het zijn meester en vriend kon dienstig zijn, die een zoo groot schurk is als Calchas zelf, is ook een geducht vijand... Hij is het, die

met de jonge edeldame het yacht heeft verlaten...

— Dan is Victoire in goede handen! zei de dwerg.

— Ja, als de meester bevolen heeft over haar te waken; neen, wanneer Calchas hem heeft opdracht gegeven haar kwaad te doen!

Een paar uren gingen wij door het schier ondoordringbaar woud, tot het pad doodliep op een grooten waterplas, die zich zoover men zien kon uitstreckte... Het was eene zee tusschen de bosschen in...

Wij liepen eenige honderd meter langs den dichtbewassen oever van het water, tot de Portugees in het kreupelhout verdween en eene boot, uit boomschors gemaakt en met huiden bekleed, zoals de Indianen er vervaardigen, te voorschijn haalde, die hij met zijne reuzenkracht tot in het meer sleepte...

Wij stegen in het vaartuig en de riemen, door den Portugees met groote behendigheid

gehanteerd, want wij moesten langsheen en soms doorheen ware eilanden van reusachtige waterplanten varen, plasten regelmatig in het nat...

Wij bereikten den anderen oever en zetten onzen tocht door het woud weer voort, nadat de boot en de riemen weggeborgen waren...

Plotseling bleef Calchas, die de eerste ging, staan en zegde :

— Hier is de eerste boom...

En hij wees een woudreus aan, die op zijn zeer dikken stam een inkerving vertoonde, waarschijnlijk met een dolkmes gesneden, in den vorm van een driehoek en met een donkerroode stof verduidelijkt...

Calchas ging voort, luidop de boomstammen tellend...

De Portugees greep mij bij den arm en deed mij door teekens verstaan dat wij moesten blijven staan.

Toen de meester een honderdtal meters had afgelegd keerde hij den laatsten stam dien hij geteld had den rug toe en kwam op zijne stappen terug, naar de boomen aan de overzijde van het pad en nummerde weer de stammen.

Hij bleef stil en drong tusschen twee dikke stammen door...

Wij volgden hem en ik kon mij met moeite tusschen de twee boomen heenwringen...

Er bestond geen gaanpad en wij struikelden meer dan eens over de knoestige wortels welke boven den grond zich hadden uitgespreid...

Vóór een boom zooals ik er nog nooit een had gezien, want hij bezat een omvang van een groot aantal meters, dat men oppervlakkig wel op vijf-en-twintig kan schatten, bleef hij stil, ging op de knieën zitten, verwijderde de klimplanten die weelderig tegen den stam opschoten en trok een soort valdeur naar zich toe, die meer in de dikke en knoestige wortels dan boven den grond was gemaakt geworden.

Hij strekte zich uit op den grond, stak de voeten in de opening en werkte zijn lichaam door middel der ellebogen naar binnen en verdween...

Ik moest zijn voorbeeld volgen en eens geheel in het gat gleeed ik zonder moeite naar beneden.

De Portugees volgde, maar eens beneden kroop hij weder de opening in, om de valdeur dicht te trekken.

Wij bevonden ons in eene pikdonkere ruimte onder den boom, met de wortels boven ons hoofd.

Calchas deed eene electriche zaklamp branden.

Vóór ons lag een gang, door middel van steunhouten en schutbalken gemaakt, zooals er in de kool- en andere mijnen bestaan...

Na enkele stappen in deze gang te hebben gedaan stonden wij voor een trap, die naar beneden leidde en waarvan de treden zeer hard onder den voet waren, zoodat zij gehouden bleken in een steen of rotsblok die zich daar onder den grond bevond...

Wij daalden langs dertig trappen en kwamen in een ruime grot, door de natuur gevormd...

In de wanden waren diepe holten gekapt en daarin lagen de schatten die gedurende eeuwen de sieraden der Indianen waren geweest en daar uit alle gewesten waren bijeengebracht, om ze aan de begeerigheid van den vreemden overweldigder te onttrekken...

Het waren meest hals- en armbanden, zonder veel kunstzin uit edel metaal vervaardigd en waarin allerlei steenen waren vastgehecht, op onbeholpen wijzen, maar welke door hunne grootte, eene onschatbare waarde hadden...

Ieder van ons vulde zoo snel hij maar kon twee lederen zakken, want hier en daar liet eene barst of scheur in den bovenwand wel wat lucht door, maar niet voldoende om de grot voor menschen meer dan enkele minuten tot verblijf te laten dienen.

Het was hoog tijd dat wij uit de opening van den boom kwamen gekropen, want de bedwelming was nabij.

Met groote teugen ademden wij de frissche woudlucht in...

De terugtocht werd aangeyagen langs denzelfden weg en wij bereikten zonder hinder de Indianen, die ons nog een eindwegs uitgeleide deden...

Meer dan eens heb ik daarna Calchas op zulke reis vergezeld.

Nu moet ik u nog verhalen hoe ik ben te weet gekomen wat voor een monster de meester is dien ik trouw en verknocht tot dan had gediend, en dan zal heel de geschiedenis van de Tijgerkat u bekend zijn.

Op een der tochten naar den schat werd ik zwaar ziek, door een hevige koorts aangegrepen, zoodat ik niet meer op mijne beenen steunen kon...

Calchas besloot mij bij de Indianen te laten, die mij zouden verzorgen...

Mijn toestand verergerde zoodanig, dat een roodhuid te paard werd uitgezonden, om een toovenaar, die bij een stam in de buurt woonde, te halen.

Deze geneesheer was een zeer oud man, die uit gedroogde kruiden een drankje bereidde, dat mij op minder dan een half uurtje van de koorts afhielp en mij al mijne krachten terugschonk...

— Gij zijt de zoon van een opperhoofd, zei hij, toen hij de anderen verzocht had mij met hem in de tent, die men voor den zieke had geplant, alleen te laten...

— Hoe weet gij dat?

— Ik heb het bemerkt aan de figuurtjes die op uw arm gesneden zijn... Wie zijt gij?

Ik vertelde hem wat ik van mijne afkomst wist.

— Gij zijt de zoon van de Tijgerkat en van Gazellenoog, sprak hij... En gij zijt de dieenaar van een Calchas de Real!

— Zijn vertrouweling...

— Hoe is het mogelijk... Maar gij zondigt uit onwetendheid... Gij kent de geschiedenis van uw stam niet!...

De Indianen die in deze streken verblijven kennen ze niet... Ik, die uit het verre Westen ben gekomen, weet er alles van... Het is mijn plicht u dat mede te deelen. De bloote waarheid zult gij hooren, zonder opmerkingen, zonder raadgeving, en gij zult zelf oordeelen wat u te doen staat...

Mijn ooren namen gretig ieder woord op dat de oude toovenaar mij toefluisterde, mijn hart bonsde geweldig in mijn boezem, diepe haat en hevige wraakzucht deden mijn bloed sneller in mijn aderen vlieten...

Toen Calchas terug met den Portugees in het kamp kwam, had de geneesheer zijn verhaal geëindigd, en als de meester zijn blijdschap toonde mij hersteld te zien, had ik hem naar de keel kunnen grijpen om hem te wurgen en ik legde meer dan eens op dat oogenblik de hand aan mijn dolkmes, met het voornemen het in zijn hart te stooten...

Maar het was alsof een geest, de geest mijner moeder, mij zacht toesprak :

— Neen, jongen, neen... Dat zou geene straf zijn... Oog voor oog, tand voor tand...

En ik bedwong mij...

Langen tijd is sindsdien verstreken, en, alhoewel ik dagelijks de gelegenheid heb gehad het monster te doden, heb ik nooit toegege-

ven aan deze neiging... De kerel moet boeten, zwaar boeten, dat eischen de geesten van mijne moeder, van mijnen vader, van de schuldellooze plantersdochter!... Ik wil hem zien lijden, zooals zij moeten geleden hebben... Mijn tijd zal komen...

En weer kalm geworden, vroeg hij :

— Wat verlangt ge nu van mij.

Er heerschte eenige oogenblikken stilte in het vertrek.

De dwerg dacht diep na.

Eindelijk sprak hij :

— Zeg mij eens hoe het komt dat de Indianen den vreemden man beschermen, als zij toch moeten weten dat hij hun schat plundert...

— Ja, dat moet ik u inderdaad nog duidelijk maken... Ik beloofde u dat, om u te toonen, zei ik, hoe sluw en doortrapt de bandiet weet te handelen...

Hij heeft een aantal stammen, in de streken die hier het dichtsbijliggen, weten op te ruien tegen de Regeering...

Aan deze menschen, die er niet eens aan dachten, die niet beter vroegen dan rustig het leven hunner voorzaten te slijten, doen inzien dat Brazilië hun en niet aan de afstammelingen van vreemde indringers toehoort en dat een hunner opperhoofden over het land moet regeeren...

Hij heeft eene oude legende opgerakeld, die zegt dat eene vrouw, uit den stam der vroegere groote opperhoofden gesproten, eens al de roodhuiden zal vereenigen, om te heerschen over al de oorden die de zon beschijnt...

De Indianen zijn groote kinderen en hechten zeer veel belang aan sprookjes...

Hij heeft hun wijsgemaakt dat hij deze vrouw bij hen zal brengen en zij op dien dag gereed moeten zijn, wel gewapend en bereid voor de overwinning te sterven, daar dan Rio de Janeiro door de Indianen moet worden ingenomen en hunne heerscheres over Brazilië als vorstin regeeren zal...

Van stam tot stam, van kamp tot dorp is deze mare verspreid geworden en honderden, duizenden groepjes, van uit de verste gewesten, zullen naar de stad van den Zonnegod snellen, als het teeken tot den opstand wordt gegeven om vandaar uit naar het Oosten op te rukken en den oorlog te ontketenen...

De schat der Indianen dient om de mannen tot den krijg uit te rusten, zoo maakt hij hun

wijs, en hij gebruikt inderdaad een gedeelte, een gering gedeelte, maar dat zijn nog fabelachtige sommen, om ze te wapenen...

Zij hechten geloof aan hetgeen hij hun opdischt, en, zooals de tovenaer het mij zegde, het zou slecht afloopen voor dengene die Calchas bij deze groote kinderen in een slecht daglicht zou willen stellen...

— Dan heeft Calchas de Real toch werkelijk eene samenzwering tegen den Staat op touw gezet?

— Dat lijdt geen twijfel... Ieder spreekt daarover te Rio de Janeiro, maar niemand hecht er geloof aan, omdat Calchas vele vrienden telt onder de invloedrijkste burgers en partijgenooten van den huidigen voorzitter der Republiek en zijn fortuin hem boven de wet zou stellen als men belang mocht hechten aan hetgeen men van hem vertelt... Misschien wordt hij wel in 't oog gehouden, maar van de zaak der Indianen schijnt hier niemand iets te weten... Zooals het trouwens in zulke zaken altijd gaat : als het te laat zal wezen, zullen er maatregelen getroffen worden...

— Ja, dat is de gang van de wereld... Gij hebt mij daar straks gevraagd wat ik van u verlang... Luister. Ik vraag u ons te helpen om de jonge gravin van Vinaroz weder te vinden en haar naar Europa te brengen... Doet gij dat dan ga ik hier de verbintenis aan, zoo in mijn eigen naam als in dezen van mijne vrienden, u te helpen op onze beurt om den moordenaar uwer ouders te straffen zooals gij het verlangt...

— Ik zweer u bij God u in alles te zullen bijstaan, zooveel mijne krachten het toelaten...

— Dan zweer ik tegenover u hetzelfde te zullen doen, bij al wat mij heilig is!...

Zij drukten malkaar de hand en zeiden te zamen :

— Dat zweeren wij!...

— Ik heb u medegedeeld wat er met den rooden steen en den markgraaf van Almansa is gebeurd... Gij hebt mij gezegd, dat gij wel zult kunnen te weet komen wat dat alles te beteekenen heeft... Deze toelichting zou ik eerst en vooral willen bekomen.

— Ik heb u gezegd dat ik dacht dat het eene zaak was door de Indianen gekend... Ik zou dus met hen in betrekking moeten komen, om er naar te vernemen wat zij er van weten... Dat is zeer gemakkelijk, op voorwaarde dat ik

de «Hormigas» zou kunnen verlaten en aan wal blijven zonder argwaan vanwege Calchas te wekken... Dat zal moeilijk gaan, dat is schier onmogelijk, daar de yacht overmorgen vertrekt, om een kruistocht op zee te ondernemen en de meester dus niet zal te misleiden zijn, des te minder dat hij mij zal opleggen aan boord te vertoeven... Kent gij een middel om dezen hinderpaal te overschrijden?

— Dat moet gevonden worden, zei de dwerg.

Hij legde zijn hoofd op zijne op de tafel rustende gekruiste armen, sloot de oogen en dacht na.

— Ik geloof dat ik het gevonden heb... Kunt gij morgen onder het een of ander voorwendsel aan wal gaan?

— Ja...

— Goed... Dan hebt gij niets te doen dan een hevige koorts te krijgen in den omtrek van het paleis van Calchas, er binnen te snellen en er u te bed te leggen... Een dokter zal bij u komen... Gij kunt zeggen dat ge hem op de straat hebt aangesproken... De man der wetenschap, en niet de eerste de beste, zal volstrekt verbieden, wilt ge niet doodgaan, dat ge in de eerste dagen het bed verlaat... Zal de «Hormigas» lang in zee blijven?...

— Ja, ten minste veertien dagen...

— Dan zal alles naar wensch gaan... Laat ons vaststellen dat ge morgen rond tien uur de koorts voelt...

— Begrepen...

— Ik zorg voor het overige... De dokter zal u weten te zeggen, waar ge mij na het vertrek van het yacht zult ontmoeten.

— In orde... Tot weerziens...

— Een oogenblik... Nog eene vraag, die mijn vrienden mij zullen stellen... Was er aan boord der «Hormigas», op de reis van Lisbon naar Rio de Janeiro een vreemdeling, die in de eerste stad op het yacht is gekomen, een rood rossen haarbos bezit en...

— Ja, die is eerst in de keuken geweest... Later is hij bij het personeel der jonge edeldame ingelijfd geworden en heeft haar vrouwen weten te winnen... Ook dat van den meester...

— Is hij nog aan boord?

— Ik ging het u zeggen... Hij heeft de gravin niet verlaten en is met haar en haren geleider aan wal gegaan...

— Zooveel te beter.

— Een uwer agenten?

— Een bondgenoot van mijne vrienden en een jongen die van geen klein gerucht verwaard is...

De Tijgerkat verliet de «Condoros» en de dwerg had een lang onderhoud met den beheerder zijner agencie...

Toen deze de yacht had verlaten, begaf de bestuurder zich bij zijne reisgenooten:

— Ik geloof dat wij reuzenpassen hebben gedaan, zei hij... Als alles goed van stapel loopt, zullen wij binnen enkele dagen op weg zijn om de jonge gravin te volgen en terug te vinden...

— Ik hoop het, zei Daks, want wij beginnen te roesten... En dat is ongezond!

— En ik heb er nog een inlichting bij te voegen, die u allen met vreugde zal vervullen... Uw vriend dien gij de Rosse noemt is bij de jonge gravin...

Een kreet van blijdschap ontsnapte Jannen's mond.

— Dat geeft mij niet alleen veel hoop, maar dat stelt mij gerust, zei hij...

Des anderendaags bekwam de Tijgerkat verlof aan land te gaan, om eenige aankopen te doen voor zijn persoonlijk gebruik, en, zooals overeengekomen, kreeg hij de koorts en trad snel de woning van Calchas binnen...

Een man die uit eene auto stapte hield hem staan en sprak:

— Mijn vriend, gij zijt erg ziek, ik bemerk het... Ik ben geneesheer...

— Kom dan maar mede, was het antwoord, want ik zal uwe hulp noodig hebben...

Er werd aan Calchas de Real dadelijk gemeld dat zijn vertrouweling te bed lag.

Onmiddellijk kwam hij naar het paleis.

De Tijgerkat, door den dokter geholpen had nu werkelijk de koorts op het lijf...

— Het is een erge aanval, zei de geneesheer, die negen dagen zal duren... De man zal te bed moeten blijven en alles stipt doen wat ik hem opleg, zooniet is hij een vogel voor de kat...

— Ik moet morgen vertrekken, zei de meester, en ik heb zijne diensten volstrekt noodig...

— Dat gaat niet...

— Kon ik hem naar mijn yacht laten overbrengen...

— Ik verzet er mij tegen met al het gezag dat de wetenschap mij geeft...

Calchas stampte met den voet op den grond en riep woedend uit.

— Hij moet aan boord wezen, als ik vertrek!...

— Indien gij zijnen dood zoekt, ga dan uw gang maar... ik kan u niet beletten eenen moord te plegen.

De Braziliaan verbleekte.

Wellicht kwamen de menschen die hij gedood had of die door zijne schuld gedood waren geworden voor zijn oogen oprijzen...

— Dan moet hij maar hier blijven...

Hij drukte de Tijgerkat de hand en zei:

— Spoedig herstel dan... Binnen een veertiental dagen ben ik terug te Rio de Janeiro... Tot weerziens...

De geneesheer kwam den dwerg melden dat de list gelukt was en de roodhuid over een veertiental dagen kon beschikken en zich ten dienste der agencie stellen...

Een paar uren later kwam hij echter terug en zette een bedenkelijk gezicht.

Hij reikte den bestuurder der agencie een briefje van den roodhuid over.

Het luidde:

« Waarde Heer,

» Er is een kink in den kabel gekomen...

» Nauwelijks was de dokter weg, of de Portugees kwam in mijne kamer, met een briefje van den meester voor mij.

» Er stond in te lezen dat Calchas de Real zooveel belang stelt in mijn ziekte, dat hij het niet kan over zijn hart krijgen mij alleen te laten bij vreemden en hij daarom besloot zijn trouwen dienaar te Rio de Janeiro achter te laten om mij mede te verzorgen.

» Waaruit was af te leiden, dat de Portugees, die zoodanig verknocht is aan zijn meester dat hij voor geen millioenen zou om te koopen zijn, naast mijn bed zal blijven zitten tot ik er uit kom en mij daarna als mijn schaduw zal volgen, en mij door teekens zal doen verstaan dat hij mij dienen wil zooals hij Calchas immer heeft gediend.

» Heeft deze laatste lont geroken?

» Ik moet het gelooven.

» Wat er ook van zij, ik vind geen middel om van dien waker af te komen.

» Weet gij er iets op?

» Hoogachtend.

» De Tijgerkat. «

De dwerg ging bij de tafel zitten, nam zijn geliefkoosde houding aan, met het hoofd op de gekruiste armen, sloot de oogen en roerde gedurende enkele stonden niet.

Hij opende zijne kijkers, staarde den geneesheer doordringend aan en, een glimlach op de lippen, vroeg hij:

— Gij zijt toch in dienst der « Agencie Queepère y Condaros » ?

— Ja.

— En gij wordt er goed betaald ?

— Ik heb daarover niet te klagen.

— Waarom vindt gij in dat geval dan niet hetgeen gij vinden moet om mij te dienen ?

— Ik begrijp niet...

— Gijlie begrijpt allen zeer weinig, als er iets te verrichten valt dat buiten den gewonen doen gaat!... Ge moet den roodhuid van zijn lastigen verzorger afhelpen... Het is toch doodeenvoudig... Geef hem een drankje dat hem veertien dagen lang in 't slaap houdt, laat hem een pond microben van de cholera binnenspelen, haal het zij gelijk wat uit uw wetenschappelijk arsenaal te voorschijn om hem naar den bliksem te zenden, ten minste voor een paar weken, doe er mede wat ge wilt, maar ruim hem uit mijnen weg!... Ge zijt toch dokter voor iets, bij de heilige Madona !

Deze toespraak, doorspekt met een aantal goedgeplaatste « dingen », had een heilzaam uitwerksel op den geneesheer.

— Ik wist niet, zoo sprak hij, dat ik doortastend mocht handelen...

— Dat moet door de bedienden mijner agencie altijd gedaan worden, zei de dwerg.

— Ik zal hem « malia pava » laten slurpen en als hij slaapt hem naar een verwijderde plaats der haven laten voeren... Wanneer hij ontwaakt, weet hij niet meer wie hij is en waar hij is en ze zullen hem in een gesticht plaatsen, dat ik zal aanduiden, want ik zal in den omtrek wezen als de man wakker wordt...

— Het is nog al wreed... De kerel zal zijn leven in dat gesticht moeten eindigen...

— Toch niet... Ik zal hem verlossen... Ik zal hem op het gepaste oogenblik, dat is wanneer het door u zal bevolen worden, het tegengif toedienen, dat hem weer het geheugen zal verschaffen...

— Er bestaat een tegengif voor de « malia pava » ? vroeg de dwerg met vinnige belangstelling.

— Ja, het sap van een plant die langs den

zoom der wouden groeit, tegen de oevers van de « Amazone » en door de Indianen goed gekend is.

— De naam van dien plant ?...

— De roodhuiden noemen hem de « Corias pava ». Drie tot vier droppels van zijn sap geven een langen sluimer en bij het ontwaken is het geheugen, door de « malia pava » verdoofd, weer helder terug... Vijf tot tien druppelen geven onverbiddelijk den dood... Er moet dus voorzichtig mede worden omgegaan.

— Geef den Portugees dan niet te veel...

— Wees gerust... Hetgeen hem toekomt...

Zoodra de « Hormigas » het anker had gelicht, dronk de man het vocht in een beker wijn, sluimerde in, werd 's avonds naar de uitgekozen plaats gevoerd en toen hij ontwaakte tusschen zakken koopwaar, wist hij hoegenaamd niets meer van zijn vroeger bestaan.

De geneesheer was op zijn post en eer het middag was bevond de Portugees, die niet kon zeggen wie hij was, waar hij woonde, wat er met hem gebeurd was, zich in een krankenhuis buiten de stad, waar niemand die hem kende den man zou gaan zoeken...

Op het oogenblik dat de Portugees naar de haven werd gebracht, had de Tijgerkat te paard Rio de Janeiro verlaten, om bij verschillende stammen van roodhuiden op inlichtingen uit te gaan...

Toen de kruistocht op zee van de « Hormigas » geëindigd was en het schip weer te Rio de Janeiro gemeerd lag, vond Calchas de Real noch Portugees noch Tijgerkat in zijn woning en de talrijke bedienden van het paleis wisten hem eensgezind alleen te zeggen dat ze de twee vertrouwelingen van den meester niet hadden zien heengaan.

De dokter, die den roodhuid had verzorgd, kon slechts mededeelen dat hij een schoonen morgen zijn zieke niet meer had teruggezien en den verzorger van den kranke evenmin en niemand in het paleis hem inlichtingen had kunnen verstrekken...

Calchas de Real vloekte als een ketter.

— Dat is een gemeene streek van dien dikkop der « Condaros », die mij het geval met zijn spion aan boord heeft willen betaald zetten!... Maar, hij zal er zwaar voor boeten, als moest ik hem zelf gaan ranselen!...

Hij deed zich naar de yacht van Queepère voeren, maar vernam in de haven dat het

vaartuig een dag vroeger was uitgevaren, met bestemming naar Europa...

Calchas vloekte nog heviger...

Hij begreep niet al te best wat er uit dat vertrek was op te maken, des te minder dat men hem verzekeren kon bij de havenoverheid dat de eigenaar der yacht en zijne reisgenooten met de boot vertrokken waren, dat er niemand te Rio de Janeiro was gebleven.

Had de dwerg dan de hand niet in het spel, wat het verdwijnen der twee mannen betrof?

Toen Calchas zich terug aan boord van de « Hormigas » begaf, werd hem een brief overhandigd door den beheerder van de agencie besteld.

En hij las het volgende:

« Aan boord van de « Condaros », in de
» haven van Rio de Janeiro.

» Den Heer Calchas de Real.

» Geachte Heer,

» Ik was eerst van plan de zee te kiezen, om
» voor altijd Brazilië den rug toe te keeren,
» zonder u iets bekend te maken, maar ik ben
» van gedacht veranderd, omdat ik het genoeg
» gen wil smaken u te laten weten dat ik het
» eigenlijk ben die den edelen heer Calchas
» de pert bak zijne twee vertrouwelingen, die
» hem nauw aan het hart liggen, weg te goo-
» chelen...

» Gij moogt echter gerust wezen over hun
» lot, want er is geen haar op hun hoofd ge-
» krenkt geworden, daar ondergeteekende
» nooit iemand wetens of willens kwaad heeft
» gedaan...

» Zoo spreekt gij wellicht ook, maar als gij
» twee mijner vrienden hadt doen verdwij-
» nen, dan zou ik niet gerust wezen en durven
» te denken dat ze werden gedood, omdat het
» mij bekend is, dat gij nooit voor eene mis-
» daad hebt teruggedeinsd...

» Onder edellieden mag men elkaar wel de
» waarheid zeggen!

» Gij fronsst wellicht de wenkbrauwen en
» gij vraagt u af: weet die kerel iets van mijn
» euvel daden?

» Ik weet alles, maar zal er geen gebruik
» van maken.

» Denk aan den vader en de moeder van de
» Tijgerkat; herinner u het tragische lot dat
» uwen vader en uwe zuster te beurt viel!

» Om u dat te schrijven, alvorens uw land
» te verlaten en u nooit weer te zien, getroost-
» te ik mij de moeite dezen brief te stellen.

» De opzoekingen naar de edele gravin van
» Jativa, kan ik niet voortzetten, omdat er,
» ten einde u te bekampen, een groote fortuin
» zou noodig zijn en mijne reisgenooten niet
» kunnen putten in de schatkist der roodhui-
» den...

» Zij hebben er alles aan opgeofferd, kun-
» nen mij en mijne agenten niet meer betalen
» en mijne rol is dan ook afgeloopen. Ik heb
» dat niet gedacht, want het zou mij een he-
» melsch genoeg geweest zijn u te overwin-
» nen...

» Dat gaat niet, eilaas! maar ik heb u toch
» willen laten zien wat ik kon en daarom uwe
» twee vrienden doen oplichten en voor eeni-
» gen tijd aan uwe vriendschap ontnemen...

» Een groet van uit de zee!

» Markies Queepère de Condaros ».

Tweemaal herlas de eigenaar der « Hormi-
gas » dezen brief, dien hij daarna in kleine
stukjes scheurde en deze door den wind mede
naar de zee liet voeren...

Hij schudde het hoofd en mompelde in zich
zelf:

— De dikkop weet veel, meer dan iemand
hier over mijn leven kan vertellen... Waar hij
het gehaald heeft, dat is niet te gissen!... Het
is een gevaarlijk tegenstrever, en hij heeft een
goed gedacht gehad hier niet langer te blijven.

Maar, ik laat mij vangen aan zijn leugens!..
Neen, de kerel zal hier wel terugkeeren, daar
ben ik zeker van...

Hij gaat thans achteruit, om beter te kunnen
springen!

Een man als hij, die gezworen heeft de
kleindochter van den markgraaf terug te vin-
den, geeft zijn voornemen niet op!

Ik moet op mijn hoede zijn...

Hij haalde de schouders op en een grijns-
lach vertrok zijn gelaat.

— Op mijn hoede zijn?... Waarom?...

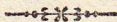
Als de dwerg hier terugkomt, dan is het
pleit beslecht, dan is Calchas de Real de
meester van al deze gewesten...

En zijn rechter hand beschreef in de lucht
een halven cirkel, als wees hij geheel Brazi-
lië aan.

— Dan zal Calchas de Real, riep hij uit, als
de echtgenoot van de laatste der Hormigas de
vorst zijn van al deze oorden, de keizer van
Brazilië!...

HOOFDSTUK LXV

OP WEG NAAR HET GEBIED VAN DEN ZONNEGOD.



Wat was er gebeurd?

Waarom was de «Condaros» weer in zee gestoken?...

De dwerg en zijne bondgenooten hadden met zeer veel ongeduld op de terugkomst van de Tijgerkat gewacht, want van zijn zending hing alles af...

Indien hij niet wederkeerde, moesten zij hun onderneming opgeven en zonder Victoire naar Europa varen, hetgeen wellicht het leven aan Janneken zou kosten...

Nu reeds verkwijnende hij zichtbaar, en nochtans bestond er nog eenige hoop... Wat zou het dan zijn als die sprankel betrouwen in de toekomst zou gedooft zijn?...

Indien dat mocht gebeuren, dan zou hij zijne moeder wellicht nooit zien, want de neurasthenie, die hem reeds had aangegrepen, zou hem dan onverbiddeijk en spoedig op het ziekbed kluisteren, hem naar den zelfmoord drijven...

Reeds tien dagen waren er verlopen sinds het vertrek van den roodhuid en nog altijd had men niets van hem vernomen...

Zelfs Queepère, die nooit den moed verloor, was erg zenuwachtig en korzelig.

En tot overmaat van tegenspoed, kon Juanita, die meer dan eens per dag met het toestel van professor Revoldolco op het hoofd gemarteld werd, zeer weinig zien...

Al wat zij zeggen kon, was dat Victoire, door veel menschen vergezeld, te paard reed in de wildernis, en daar men niets bezat dat den roodhuid had toebehoord, wist ze over de Tijgerkat niets mede te deelen.

De dwerg schold den professor en zijne zienster voor domme schepsels, die voor niets goed waren als het er op aan kwam dienst aan de agencie te bewijzen en bedreigde hen met alle soorten maatregelen, waarvan de minste was het paar zonder eenige vergoeding te Rio de Janeiro aan wal te zetten, daar hij geene onnuttige bedienden in zijn dienst wilde houden...

Het leven aan boord der «Condaros» was alles behalve plezierig, daar niemand er aan hield met zijne gezellen te praten, vermits er

onvermijdelijk over den toestand werd gesproken en het gesprek op een klaaglied uitliep.

Den avond van den tienden dag kwam er verandering.

Een automobile hield op de kade, vóór de «Condaros» stil en als een bliksemschicht sprong de Tijgerkat er uit en aan boord, waar hij in de kajuit van den dwerg verdween.

Daks had den roodhuid gezien en ging dadelijk zijn reisgenooten verwittigen...

In een ommezien waren allen vóór de deur van de kajuit bijeen en stonden stiltzweigend de deur aan te gapen, waarachter iets gebeurde, woorden werden gesproken die over hun verder handelen zouden doen beslissen...

De Tijgerkat en Queepère drukten malkaar de hand en de eerste stelde de vraag:

— De «Hormigas» nog niet terug?

— Neen...

— Dat is goed... Ik vreesde dat het tegenovergestelde zou waar zijn...

— Gij zijt geslaagd in uw pogen om de geschiedenis van den rooden edelsteen uit den mond uwer stamgenooten op te vangen?

— Neen, was het korte antwoord.

— Bij de heilige Madona, dat is tegenslag!

— Toch niet.

— Wat wilt ge beduiden?

— Ik ken de geschiedenis nog niet, maar ik weet andere dingen, die u zeer welkom zullen zijn.

— Zeg op!...

— Het is mij bekend waar de jonge vrouw wordt gebracht door hare geleiders.

— Hoor ik goed?... Talm dan niet langer...

— Naar het gebied van den Zonnegod...

— Gij weet waar dat ligt?

— De weg is mij bekend.

— Dan moeten wij onmiddellijk vertrekken... Zij hebben verschillende dagen op ons voor...

— Dat maakt niets uit, vermits ze ginder toch geruimen tijd zullen verblijven...

— Gij hebt gelijk...

— Hebt gij ook kunnen ontdekken wat men met de jonge gravin van plan is in het gebied van den Zonnegod?...

— Ja... Calchas de Real heeft al de opperhoofden, tot in de verwijderste oorden van Brazilië, naar de stad van den Zonnegod doen komen... Hij wil zijn woord houden en hun de vorstin der legende geven...

— Ik heb daar reeds aan gedacht, na uw verhaal te hebben gehoord, eenige dagen geleden, maar ik verwierp deze veronderstelling... Ik overwoog dat er in Brazilië toch vrouwen genoeg waren om zoo noodig deze rol te spelen... Waarom moest Calchas eene jonge vrouw uit Spanje laten halen en haar met geweld naar hier voeren?...

— Dat heb ik nog niet onderschept... Dat moet natuurlijk in verband staan met den rooden edelsteen... Niemand weet het... Men beweert dat alleen Calchas en de groote toovenaar, de meester van ons allen, het geheim kennen...

De roodhuid keerde zich naar het Westen, legde de armen over elkaar op zijne borst en boog driemaal zeer diep...

— Zooals ik daareven zegde, sprak de dwerg, moeten wij onmiddellijk op weg...

— Een oogenblik, niet te haastig, want al te haastig geeft een slechte jacht...

En na eene korte poos, als moest hij er nog eens over denken of hij de volgende woorden wel zou spreken, vroeg de Tijgerkat:

— Zou het niet in het voordeel zijn van de jonge gravin, haar niet op te sporen?

De dwerg keek den roodhuid met groote oogen aan.

— Wat raast ge daar? riep hij uit.

— Wel ja, vermits zij de koningin van al de Braziliaansche roodhuiden zal wezen en naast den grooten toovenaar over al de stammen zal regeeren...

— Dat een uwer landgenooten, met gekleurde pluimen op den kop en een beschilderd aanschijn, die voor de zon op de kniën zit, zoo...

— Zonder de zon, deed de Tijgerkat opmerken, zou de aarde eene woestijn zijn...

— Dat is zoo, maar ik wilde zeggen dat ik niet begriip hoe een beschaafd en kristelijk mensch als gij zijt zoo spreken kan... De jonge gravin is eene Europeesche vrouw, die toch nooit gelukkig zal kunnen wezen, al werd zij de groote tooverheks...

— Geen spot voor den grooten toovenaar...

— Maar gij zijt toch tot het kristendom overgegaan!...

— Inderdaad, maar wat vroeger macht was in onze streken, is nog macht...

— Gij weet toch dat de vrouw onzen reisgenoot vurig bemint...

— Vroeger, ja... Dat is uit haar geheugen gegaan, met gansch haar verleden...

— Ik zal haar het geheugen terugschikken.

— Dat kan niemand!

— Er bestaat een tegengif voor de «malia pava».

— Zoo, zei de roodhuid ongeloofig.

— Ik ken het...

— Is het een geheim?

— Hoegenaamd niet... Kent gij de «corrias pava»?

— Ja...

— Zijn sap geneest de kwaal der jonkvrouw...

— Het is mogelijk... Ik heb er aan gehouden uwe aandacht te vestigen op de toekomst der jonge vrouw... Ik heb mij verbonden u te helpen, en vergt gij het, dan ben ik uw man... Ik ben gereed om u naar het gebied van den Zonnegod te leiden, maar hier weer moet ik u doen inzien dat de wegen naar deze streken met hinderpalen bezaaid zijn, er eene bovenmenschenlijke kracht noodig is om het gebied van den Zonnegod te bereiken en eens daar de ergste oogenblikken nog zullen aanbreeken. want met onoverkomelijke moeilijkheden zult gij te kampen hebben om in de stad van den grooten toovenaar te geraken en, wordt gij er gevangen genomen, dan zal de vreeselijkste dood uwe straf wezen...

— Dat schrikt mij niet af en zal mijne reisgenooten evenmin afschrikken.

— Gij volhardt dan in een voornemen?

— Twijfel er niet aan.

— Nog eenige woorden, om u alles te zeggen, want ik wil vermijden dat gij mij later zoudt verwijten dat ik uwe aandacht niet gewekt heb voor al wat gij zult te lijden hebben, als gij de jonge gravin gaat verlossen, zooals gij dat noemt.

De dwerg keek den roodhuid strak aan en zei met klem:

— Als ik dat zoo noem, dan moet dat zóó genoemd worden!

— Maak u niet kwaad en versta mijne woorden niet slecht... Ik ben een Indiaan en in mijne oogen zou het diensvolgens voor de edele jonkvrouw een grooter geluk zijn over ons land te regeeren dan uwen vriend te huren... Maar, dat gaat mij eigenlijk niet aan... Gij gingt het mij zeggen, niet waar...

Zooals ik u zei, ik wil u de hinderpalen afschilderen, waarmede de zeer lange weg

naar de Zonnestad is overdekt, en u bekend maken dat, zoodra wij meer naar het Westen zullen gegaan zijn, overal gewapende Indianen ons zullen bespieden, en, als we den voet op de baan zetten die naar de heilige stad leidt, ze ons zullen gevangen nemen en, gaat dat niet, ons dooden... Mij ook, vermits zij zullen bespeuren dat ik u tot gids dien...

— Wij zullen trachten vrij en levend te blijven...

— De stad zelve is verdedigd door eene groote massa wilde dieren, die in den omtrek leven en door den grooten toovenaar gevoed worden...

— Wij zullen beproeven niet onder hunne klauwen en hunne tanden te komen...

— De vreemdeling die het gebied van den meester betreedt, moet gefolterd worden en daarna ter dood gebracht... Hij wordt van zijn huid beroofd of levend begraven...

— Dan zullen wij zien of er geen middel is om onze huid te behouden en niet onder den grond te worden gestopt in levenden lijve!...

— Het spijt mij geweldig u niet te kunnen weerhouden den dood te gemoet te loopen... Geloof mij, gij schikt het al te licht...

— Ik heb alles in mijn leven op deze wijze geschikt, beste Tijgerkat, omdat de ondervinding mij in mijne prilste jeugd reeds heeft geleerd dat, schikt men iets zeer zwaar, de uitslag toch dezelfde is...

— Het zij dan zoo... Ik ben van heden af uw gids en zal u brengen waar gij wezen wilt en u terugleiden wanneer gij het mij beveelt of op de baan dood blijven...

— Ik heb dat van u verwacht...

— Wij moeten vertrekken vóór de «Hormigas» terug in de haven komt.

— Aanstonds, zoo ge wilt...

— Dat gaat niet... Ge moet u eene groote automobile aanschaffen en deze laten brengen op de plaats die ik u zal aanwijzen... Wij zouden gemakkelijker te paard een gedeelte van den weg kunnen afleggen...

— Daar is niet aan te denken... Ik heb veel gebruik gemaakt van paarden en zou met u kunnen mederijden op de ongebaande wegen, maar mijne makkers zijn geene ruiters en zouden het niet lang volhouden...

— Ik heb er niet aan gedacht, maar ik sprak van eene automobile, omdat wij Calchas de Real, als hij gist dat wij naar de stad van den Zonnegod zijn getogen, vele kilometers moeten voor zijn... Eene zware auto moet het

wezen, waarop veel voorraad brandstof kan geladen worden, want onderweg vinden wij er nergens.

— Dat komt spoedig klaar...

— En mondivoorraad dient gij ook mede te nemen, en voor verscheidene dagen... Eens dat onze weg door de wouden loopt, moeten wij ons voedsel zelf meedragen, want wij moeten de dorpen en kampen der Indianen altijd links laten liggen...

— Wij laden in onze auto voedsel en zakken om aan een band over den schouder te dragen... Ik geloof dat wij best zullen doen een tweede auto, voor bussen benzine en kisten levensvoorraad, te laten meerijden...

— Zult gij autovoerders vinden om zulk eene reis mede te maken?

— Heb ik hier geene agencie en zijn er voor goud geen mannen te vinden die alles wagen willen als de som maar groot genoeg is?... Kunt gij eene auto voeren?

— Zeer goed, want ik heb het op bevel van Calchas geleerd...

— Dan voert gij de eerste en ik de tweede en wij hebben geen vreemden noodig...

— Vapens en munitie...

— Wees gerust, beste Tijgerkat, wij zullen van kop tot teen gewapend zijn en de roodhuiden, die ons willen beletten onze onderneming tot een goed einde te brengen, zoodanig warm ontvangen, dat ze ons niet lang lastig zullen vallen...

— Ik hoop het... Nu blijft er nog iets te doen, dat ik geheel aan u moet overlaten, want ik kan er u niet in helpen...

— En dat is?

— Calchas dient op een dwaalspoor gebracht dat wil zeggen dat alles moet gedaan om hem niet te doen gissen dat wij naar het binnenland zijn gereden, naar het Westen...

— Daar heb ik reeds aan gedacht, toen gij nuttelooze woorden aan 't verspillen waart om mij voor de onderneming terug te doen schrikken... En ik heb het middel gevonden, dat wel niet afdoende zal zijn, ik wil niet te veel geluk verhoppen, maar ons toch veel tijd zal doen winnen, daar ben ik zeker van, en dat is hier hoofdzaak...

— Inderdaad...

— Dezen nacht sluipen wij een voor een aan wal en begeven ons, langs verschillende wegen naar het gebouw mijner agencie... Wij blijven daar tot onze automobiles ons ergens in een onbevolkt en onbezocht oord buiten de

stad wachten, met benzine, voedsel en wapens... Afzonderlijk gaan we er henen en de reis begint...

Wij bezitten alzo negen kansen op de tien, dat geen mensch zal opgemerkt hebben dat de reizigers der «Condaros» in eene auto zijn overgestapt...

Intusschen is mijn boot, met professor Revoldolco en de schoone Juanita, daar wij deze twee toch niet meer kunnen benuttigen, in zee gestoken en eenieder denkt dat wij allen vertrokken zijn...

Calchas de Real zal het zeker weten, want ik zal hem een brief schrijven, om het hem te melden.

— Hij is zeer sluw...

— Ik ook... In alle geval zal er nog wel wat tijd verlopen, eer hij tot de overtuiging komt dat ik hem wil bedriegen...

De dwerg schreef den brief dien wij kennen en las hem den roodhuid voor, die niets meer inbracht en met bewondering zei:

— Gij zijt sterk!

— Ik heb reeds meer dan eene reuzentaak weten af te doen!... Tot dezen nacht, in het gebouw der agencie Queepère y Condaros...

Een handdruk en de Tijgerkat gleed uit de kajuit... sloop over het dek als een echte kat en verliet evenzoo het schip, om in den auto te verdwijnen.

Daks, Janneken en Pil drongen ongevraagd de kajuit van Queepère binnen.

— Beste vrienden, zei de dwerg, de Tijgerkat heeft goed werk afgedaan... Wij weten thans waar de jonge gravin zich bevindt en wij kennen den weg om haar te genaken...

Kort en bondig deelde hij hun mede hetgeen de roodhuid hem had gezegd en wat er besloten was geworden.

Janneken moest lucht geven aan de vreugde die hem overstelpte bij het hooren van de uitleggingen die de bestuurder der agencie hun verstrekte.

Hij liet juichkreten hooren, hief de handen in de lucht en danste een paar malen rond de kajuit.

— Hoera! kreet hij. Hoera! We zullen wel spoedig Victoire teruggevonden hebben.

— Ge zijt allen t' akkoord, vroeg de dwerg, om de gevaarlijke taak aan te vatten? De waarschuwingen van den Indiaan schrikken u niet af?

— Al moest ik alleen met hem gaan, sprak Janneken met overtuiging, dan nog zou ik Victoire wedervinden!

— Wij zullen met u tot ons doel geraken, zei Daks, of onderweg den dood vinden.

— Dat spreekt, beaamde Pil.

— Maar, wedervoer Daks, hoe wij afzonderlijk dezen nacht het gebouw der agencie zullen vinden, in eene ons geheel onbekende stad, dat stel ik mij niet voor.

De dwerg glimlachte.

— Ge vormt u een zeer verkeerde gedachte van den bestuurder der «Agencie Queepère y Condaros», beste detective, klonk zijn antwoord... Ik denk aan alles, wanneer ik een algemeen plan opmaak... Er zullen van mijne mannen op den uitkijk staan om u te brengen waar gij wezen moet.

Daks zei niets en keek als een hond die eene rammeling heeft opgelopen.

Voor eenmaal dat hij, de detective, eens iets deed opmerken, kreeg hij den mond vol.

De dwerg deed den beheerder van de agencie te Rio de Janeiro in zijne kajuit komen en sprak geruimen tijd met hem, om al de noodige maatregelen voor den langen tocht tot in de puntjes te schikken.

Des anderdaags was alles klaar, want met geld is alles te bekomen, kan men, zooals het spreekwoord zegt, werelden verzetten, en dan zeker op zeer korten tijd een paar auto's uitrusten om een vijftal menschen naar het binnenland van Brazilië te laten vertrekken.

In den morgen stak de «Condaros» in zee, om Revoldolco en zijne gezellin naar Spanje terug te brengen en in den namiddag reden de twee auto's met onze reisgenooten naar het Westen...

Toen de «Hormigas» de baai van Rio de Janeiro verliet, waren er een aantal Brazilianen aan boord, die als genoodigden van Calchas de Real den kruistocht in zee medemaakten...

Eigenlijk waren het de hoofdmannen der samenzweersers, uit verschillende streken van Brazilië, die samen waren gekomen om de laatste maatregelen te treffen ten einde de republiek omver te werpen en het keizerrijk uit te roepen.

Zoodra de gravin van Jativa tot koningin der roodhuiden zou aangesteld zijn, zouden de Indianen naar Rio de Janeiro oprukken en de stad innemen, hetgeen zeer wel gaan zou, wijl het onverwacht zou gebeuren, en daarenboven in leger en vloot een aantal partijgangers van den Staatsaanslag te vinden waren.

De roodhuiden waren goed gewapend. Zij bezaten niet alleen moderne geweren, maar

ook mitrailleuzen en zelfs kanonnen, want honderden kisten landbouwwerktuigen waren door de zorgen van Calchas aangekocht en verzonden naar de dorpen en kampen der roodhuiden.

Al deze kisten bevatten wapens en munitie.

Ook waren de Indianen gedrild geworden door officieren van vreemde nationaliteit, die in hun land in het leger hadden gediend, en, voor eene hooge vergoeding, in dienst van Calchas getreden waren.

Er worden op onzen tijd, zooals in vroeger eeuwen, nog tal avonturiers gevonden, die hun brood willen verdienen met vechten en den duivel jagen, het is gelijk voor welke onderneming, als ze maar goed betaald worden.

Calchas verborg aan zijn bondgenooten niet dat hij van plan was de koningin der roodhuiden te huwen, om daarna de regeering van Brazilië in handen te nemen.

Zijn medestrijders waren het hierover eens, omdat hij hun liet hooren, welke hooge posten in het bestuur van het rijk hij voor hen had beschikt.

Alle omwentelingen hebben hetzelfde doel. De aanvoerders willen in de plaats treden van degenen die aan het bewind zijn en vooraan staan als de lakens worden uitgedeeld.

Zij volgen de weggejaagden op, het duurt een tijd eer alles weer in de plooiën is en dan gaat het net zooals vroeger.

Dezelfde koopwaar wordt verkocht, maar onder een ander opschrift!...

De met zorg opgemaakte plannen voor den opstand werden aan boord van de «Hormigas» in al de onderdeelen besproken en als een volkomen akkoord voor de uitvoering was getroffen geworden, keerde het vaartuig terug naar de haven van Rio de Janeiro, waar Calchas, zooals men weet, de «Condaros» niet meer terugvond en eenen brief van Queepère te lezen kreeg.

... ..

De autos reden een ganschen dag over de baan, zonder den minsten hinder te ondervinden, daar de Tijgerkat zeer goed den weg kende en zorgvuldig de bewoonde streken, langsheen den oever van den Amazone-stroom, vermeed.

Van roodhuiden was er in deze oorden geene sprake, daar zij meer naar het Westen waren getrokken, naar gelang er zich blanken vestigden en er dorpen ontstonden.

Er werd slechts stilgehouden om voedsel te nemen, waar den geringst mogelijke tijd werd

aan besteed, daar het er vooral op aan kwam een grooten voorsprong te bekomen op Calchas de Real indien deze er mocht aan denken naar het gebied van den Zonnegod te reizen.

Aan rust werd niet gedacht door de voerders van de rijtuigen.

— Slapen zullen wij in het woud, zei de Tijgerkat, en dat dan ook nog zoo weinig mogelijk, niettegenstaande de mannen, die denzelfden tocht als de onze zouden ondernemen, toch ook de noodige rust zouden moeten nemen, en, eens dat ze de gebaande wegen hebben verlaten, ons te paard niet kunnen volgen... Maar tijd winnen moet onze leus zijn... Hoofdzak is dat de zwervende stammen van roodhuiden niet verwittigd worden dat er ongenooide gasten naar de stad van den grooten tovenaer in aantocht zijn...

Des anderdaags in den morgen werd er halt gehouden en met de grootste moeite en verende krachten werden de autos een eindje in het woud gebracht en onder slingerplanten, die van de boomen werden weggehakt, als bedolven, zoodat het geoeffendste oog ze niet kon ontdekken.

— Als wij ooit hier terugkeeren, zei de roodhuid, zullen wij de voertuigen kunnen benuttigen... Zooals ze nu ingepakt zijn, kunnen ze hier lange dagen staan zonder te worden beschadigd... In houten kassen zouden ze niet beter bewaard zijn dan in dat gepak van lianen.

Gij zijt allen zeer vermoeid, ik bemerk het en voel het trouwens aan mijzelf, maar we moeten toch nog een paar kilometers gaan, om in eene veilige schuilplaats aan te komen, waar wij kunnen eten en slapen, zonder door iemand te worden verontrust...

Zij tilden de zakken met mondbehoefden op, legden den riem over de schouders, en zwaar beladen volgden ze de Tijgerkat, die langs smalle wegels, die de anderen niet eens zouden ontdekt hebben, hun voorging en dikwerf tusschen de boomen door een grooten omweg moest maken omdat de klimplanten, die als een net tusschen de woudreuzen hadden gevormd, allen doorgang versperden...

Soms moesten zij als het ware op handen en voeten onder de lianen doorkruipen, waarin zij fel gehinderd werden door den zwaren zak die over hun schouders hing.

Maar, onze reizigers hadden voor heeter vuren gestaan en zonder morren, al hun moed en wilskracht verzamelend, volgden zij den roodhuid en deden al wat zij hem zagen doen.

Er verliep wel een groot uur eer deze moeilijke tocht geëindigd was... Toen maakten de hooge boomen, met hun omvangrijke stammen, plaats voor palmen, met hooge kruinen, die een gemakkelijker doortocht lieten...

Eindelijk bereikten zij eene open plaats, door lager gewas omgeven, en waar de grond bedekt was met een plantengroei, die er weelderig tierde maar niet hoog opschoot, zoodat de rustplaats goed gekozen was...

Onze reizigers vielen als het ware uitgeput neder...

— Ja, zei de Tijgerkat, alvorens de tenten op te stellen, kunnen wij wel iets eten en wat blijven zitten, om onze krachten te herwinnen... Wat opbeuring is noodig eer we slapen gaan...

— De tenten? vroeg Daks... Wij hebben er geene medegenomen, voor zooveel ik weet... En is dat wel het geval geweest, dan liggen ze in de autos, ver van hier...

De Tijgerkat glimlachte.

— Wij hebben al genoeg mee te dragen, sprak hij... Ik weet hoe de Indianen, die langs hier met den meester naar het gebied van den Zonnegod trekken, hier steeds een pleisterplaats vonden... Zij hebben dan ook al het noodige hier verborgen, en, ik geloof dat wij niet alleen een paar tenten zullen vinden, maar ook ander gerief en voedsel ook al... Wij zullen nu eerst wat van het onze eten en na wat gerust te hebben, op zoek gaan... Weest gerust, wij zullen niet ver moeten loopen...

Zoo gezegd, zoo gedaan, en een half uurtje later, geheel heropgebeurd door eene gevulde maag en herstelde krachten, volgden zij de Tijgerkat, die zeer spoedig in het kreupelhout de tenten en al wat er noodig was om ze op te richten had ontdekt, benevens in zakken uit dierenvellen gemaakt gedroogd vleesch en andere eetwaren...

Het waren eigenlijk geene tenten in den zin van het woord, maar daken op stijlen, dierenhuiden die op stokken uitgespreid op andere dunne boomstammen rustten, om bij regen de menschen die er onder zaten of lagen grootendeels te beschutten...

Het warme klimaat maakte geene andere dekking noodig...

— Op beurt moeten wij waken, zei de Indiaan... Wij hebben niets te vreezen vanwege de woudbewoners, want groote dieren, die ons kwaad willen, zijn er in deze wouden niet.

En, het is trouwens klaarlichte dag... Maar, er zouden hier menschen kunnen komen, die denzelfden weg als wij opgaan, en die zouden gevaarlijk voor ons kunnen worden... Ik zal het eerste uurtje de wacht houden en dan een uwer wekken om mijne plaats in te nemen...

De anderen strekten zich uit onder de twee beschuttingen en een zware slaap overmeesterde hen bijna oogenblikkelijk...

De roodhuid nam plaats op een der zakken van dierenvellen en, het geweer tusschen de beenen, verviel hij in gepeinzen...

De Tijgerkat had echter te veel op zijne groote krachten gerekend en daar er, buiten de regelmatige ademhaling zijner makkers, niet het minste geluid in het palmenwoud te vernemen was, zakte zijn hoofd naar zijne knieën, en, nadat hij het enkele malen met een snok weer had opgericht, bleef het op zijne borst rusten en maakte een looden slummer zich ook van den Indiaan meester...

Hoelang hij geslapen had zou hij moeilijk hebben kunnen zeggen, enkele minuten of onderscheidene uren, maar toen hij de oogen opende zag hij een tiental Indianen als soldaten in het gelid staan, op eenige meters van hem verwijderd.

Zij hielden de loopen hunner geweren op hem en op zijne slapende makkers gericht.

In het eerste oogenblik gaf hij zich geene rekenschap van hetgeen er voorviel.

Dat duurde echter slechts enkele seconden... Hij liet zijn geweer op den grond vallen en stak de armen in de hoogte...

Op denzelfden stond hadden de roodhuiden hun wapens laten zakken, want toen de Tijgerkat het hoofd had opgeheven, hadden de Indianen gezien dat zij met een der hunnen te doen hadden...

Hij stond recht en een der roodhuiden trad op hem toe.

Beiden bogen het hoofd, ten teeken van groet, de handen op de borst gekruist...

— Wees welkom in ons kamp, zei de Tijgerkat.

— Is het wel uw kamp, zijn het wel uw daken, zijn het niet de onze?

— Toch wel, antwoordde de toegesprokene, maar wij hebben gebruik gemaakt van de gastvrijheid, die steeds in eere is bij uwen stam, en alles genomen, om ons te beschutten...

— Hoe wist gij dat er hier waren?

— Ik ben de vertrouweling van den meester Calchas de Real, en weet diensvolgens wat

de weg naar de stad van den Zonnegod aan de reizigers leveren kan...

— Wat doen die bleeke gezichten hier?

— Ik moet hen op bevel van den meester naar het gebied van den grooten toovenaar leiden...

— Waarom hebt gij ons niet verwittigd, om over u te waken?

— Ik wilde het doen na de rust, die wij hoogst noodig hadden, want wij vielen haast van vermoeidheid... Ik besloot zelf te waken.

— Wij hebben dat gezien, zei de Indiaan, zonder den kleinsten zweem van spot in de stem, maar de opmerking was toch raak en de Tijgerkat glimlachte...

— Hebt gij onze hulp noodig?

— Neen.

— Een gids?

— Ik heb reeds dikwerf den weg afgelegd.

— Gaat gij over den stroom?

— Dat ben ik van plan.

— Wees dan voorzichtig en roep de hulp der naastgelegen stammen in, want er is gevaar.

— Ik weet het...

— Dat de reis goed afloope is de wensch van ons allen...

— Wij zeggen u dank uit het diepste van ons hart...

De Indiaan groette weer buigend en de Tijgerkat beantwoordde op dezelfde wijze dien groet.

De roodhuiden verdwenen tusschen het houtgewas, als bij tooverslag...

Toen zij weg waren, strekte de Tijgerkat zich op den grond uit en sloot de oogen.

— Gevaar dreigt er nu niet meer, zoo dacht hij, daar de Indianen in den omtrek zullen blijven, om over de vrienden van Calchas te waken, dat lijdt geen twijfel... Zoolang de stammen niet verwittigd worden dat er ongenode gasten naar het gebied van den Zonnegod op weg zijn, zullen wij overal hulp en bescherming vinden... Tijd winnen is dus de boodschap... Maar rusten moet ik toch ook, of ik val er bij!...

En hij sliep in...

Toen hij ontwaakte waren zijne gezellen reeds te been en hadden de knapzakken te voorschijn gehaald om, versterkt als ze reeds waren door eene degelijke rust, aan een stevig maal de geheele heropwekking van hunne krachten te vragen...

— Ha, daar is onze wachtsman terug! zei Queepère lachend... Hij is ver weg geweest... Niet zoo?

— Als ge geslapen hebt als een miereneter, antwoordde de roodhuid, en niet weet wat er is voorgevallen gedurende uwen slaap, dan moet ge niet te veel woorden ten beste geven over deze tijdruimte...

— Dat is zoo, deed Daks opmerken... Toen ik wakker werd en u allen heb gewekt, gebeurde er iets, want ik vernam gerucht in het struikgewas... Een wild dier?... Waarschijnlijk... Gij hebt ons verboden te schieten, om de aandacht in den omtrek niet gaande te maken, en ik heb dan ook mijn geweer met rust gelaten...

— Gij hebt welgedaan, sprak de Tijgerkat, want ge zoudt niet een wild dier, maar een onzer bewakers getroffen hebben...

— Een onzer bewakers? vroeg Queepère verbaasd.

— Ja... Hoort wat er geschied is, terwijl gij allen in diepen sluimer verzonken waart...

En de Tijgerkat verhaalde het bezoek der roodhuiden.

Hij besloot:

— Ware ik niet hier geweest, gij zoudt als gevangenen der Indianen ontwaakt zijn en wellicht op het huidige oogenblik in een hachelijken toestand verkeerren... Gij werdt dus goed bewaakt, terwijl ik uw voorbeeld volgde en sliep, heer Queepère.

De dwerg kreeg eene hoogroode gelaatskleur en zei geen woord... De anderen zwen gen ook...

— Ik ben uw geleider, sprak de Tijgerkat, en ge moogt de overtuiging koesteren dat ik niets doen zal dat niet in het belang der reis is... Gehoorzaamt mij in alles, stel vertrouwen in mij overal, en misschien bereiken wij ons doel!...

Hetzelfde stilzwijgen volgde...

De les had vruchten gedragen... Allen namen zich voor de waakzaamheid van de Tijgerkat nooit meer in twijfel te trekken...

Het kamp werd opgebroken, de beschuttingen met zorg opgeborgen en de tocht door het woud voortgezet...

Geen weg was zichtbaar en de roodhuid moest een bijzonder zinsvermogen bezitten om in dat schier maagdelijk woud niet verloren te geraken, des te meer dat hij zeer dikwerf een omweg doen moest, daar op sommige plaatsen een echte muur van lianen allen doortocht belette...

Uren en uren zou men met de bijl hebben moeten werken, om daar een gang te verkrijgen, want de slingerplanten hingen er wellicht meters dik...

Hobbelig en met knoestige uitstekende wortels was de baan bezaaid, en, zoo smal was soms de opening tusschen de boomen, dat onze reizigers hun lichaam met al hunne kracht door twee stammen heen moesten werken.

Ze kwamen diensvolgens langzaam vooruit en als ze zeer langen tijd hadden gegaan, zoodat de vermoenis zich van allen had meester gemaakt, zij niet meer voortkonden, bevonden zij zich nog altijd in het schier ondoordringbare woud.

— Ik kan niet meer, zei Janneken... Ik geloof dat het bloed in mijne laarzen staat... En het zweet loopt in ben over mijnen rug... Ik zal er bij vallen...

— Als ge dat maar kondt, sprak Daks... Er is hier geen middel om te vallen, want de weg is veel te smal... Dat heeft me belet iets anders te doen dan rust te zoeken op den grond.

— Nog eenige honderd meters, zoo moedigde de Tijgerkat hen aan, en we bereiken den oever van den stroom, waar wij een lange rust zullen vinden.

— Het is te hopen, zei Pil, want is dat niet het geval, dan knoop ik mij op aan een boomtak, om niet meer te moeten loopen.

Queepère liet geen woord hooren en stapte moedig voort... Hij, de man die de onderneming had op touw gezet, wilde bewijzen dat hij zoo goed tegen de hindernissen op kon als de roodhuid...

De anderen waren toch ook van geen klein gerucht vervaard en al hun krachten verzamelend trokken zij ook voort, hinkend en pinkend, maar malkaar schier op de hielen volgend, den zak met voorraad achter zich aan sleepend en hem met geweld tusschen de boomstammen sleurende, zoodat hij er zeer gehavend zou uitkomen, dat liet geen twijfel.

Het was een zucht van verlichting die uit hun zwoegenden boezem opsteeg, toen zij door het licht dat scherper tot hun doordrong gewaar werden dat ze naar den zoom van het woud gingen...

Eindelijk lag de oever van den breeden stroom voor hen...

Zij wilden zich neerzetten...

— Neen, zei de Tijgerkat, niet zitten, want de oever is onder het gewas zeer vochtig, daar er dikwijls water loopt en de zon er niet tot

doordringt... Gij zoudt hier eene koorts oploopen, die voor blanken steeds doodelijk is...

Ondanks hunne vermoeidheid waren allen als door een veer bewogen opgesprongen...

Zij hadden wat anders te doen dan in deze wildernis te bezwijken aan de koorts!

De roodhuid keek langs alle kanten uit...

Dan kneep hij de oogen dicht en bleef eene wijl zoo staan...

Toen hij ze weer opende trok hij zijn voorhoofd in diepe rimpels en sprak op droeven toon:

— Wist ik maar waar ze ligt?

— Wie?... Wat?... vroeg Queepère.

— De boot...

— Moeten we den stroom over?

— Ja, en zonder vaartuig is dat niet mogelijk...

— Zwemmen zou niet gaan?...

— Neen, de stroom is te sterk... Ook de afstand is te groot... Op deze plek ben ik nooit geweest...

— Teruggaan in het woud? vroeg de dwerg.

— Het zou niet baten, want ik zou wellicht toch niet weten hoe den oever te bereiken op de plaats waar de boot verborgen is...

— Hier blijven staan ten eeuwige dage kunnen wij toch ook niet, deed Daks opmerken.

— Wij moeten langs den oever naar het Westen gaan, tot ik de plaats terugvind waar het vaartuig te zoeken is...

— Als we er niet reeds voorbij zijn...

— In dat geval zou goede raad duur zijn... Dan ligt onze eenige redding in het bereiken van eene bewoonde plaats, waar wij den stroom kunnen oversteken... Er zijn meerdere dorpen langs den oever...

— Dan maar op weg...

Ze strompelden voort, en de tocht bleek nog afmattender dan door het woud, daar het langs den oever van den stroom, zonder beschutting onder de verzengende zonnestrallen nog meer zweet kostte en de grond minder hard was...

Ze spanden hunne laatste krachten in om den Indiaan te volgen, die met snellen stap voortging...

Opeens bleef de Tijgerkat staan, keek een wijl voor zich uit en liet een juichkreet hooren. Hij wendde zich tot zijne gezellen en zei:

— Ginder is de redding...

Hij strekte de hand in de richting van den stroom uit...

De anderen zagen niets op het breede water-
vlak.

— De booten komen hierheen... Tien zijn
er...

Nu bemerkten de reizigers in de verte klei-
ne zwarte stipjes op den stroom, die snel na-
der kwamen en na eenige oogenblikken boot-
jes werden, waarin menschen zaten die met
de riemen werkten...

— Het zijn Indianen, zei de roodhuid.

Er verliepen eenige seconden eer de ande-
ren dat ook konden onderscheiden...

De vaartuigen zwenkten en namen de rich-
ting van den anderen oever.

— Ze zien ons niet! kreet Daks.

De Tijgerkat vuurde zijn geweer af.

Het schot klonk luid en werd door den echo
teruggekaatst...

De booten bleven stil...

De roodhuid liet een eigenaardigen gil hoo-
ren, die scherp over het water klonk...

De scheepjes kwamen weer in beweging en
in snelle vaart op onze reizigers toe...

Toen zij den oever naderden konden deze
laatst in elke boot acht man tellen; twee
die aan den kop zaten en hunne geweren op
de groep hielden gericht, de hand aan den
trekker, gereed om te vuren; zes die met de
roei-spanen werkten...

De Tijgerkat gaf zijn geweer aan Daks en
trad, de handen over de borst gekruist, tot
den zoom van het water...

Een der booten legde aan en een Indiaan
sprong er uit en kwam bij de Tijgerkat.

Beide roodhuiden begroetten elkaar en de
man uit het scheepje sprak:

— Gij hebt ons geroepen... Wat verlangt
gij van ons?

— Onze dank zou even groot wezen als
deze stroom diep, indien gij ons aan den over-
kant wildet brengen...

— Waarom?

— Ten einde onze reis voort te zetten...

— Waar wilt gij aan de overzijde gaan?

— Naar het gebied van den Zonnegod.

— Met de blanken die u vergezellen?

— Ja...

— Wat hebben die bleeke gezichten met
de stad van den grooten toovenaar te maken?

— Zij worden er gezonden door den mees-
ter Calchas de Real, die ook uw meester is,
om er de vorstin der Indianen te bezoeken,
die tot hun stam behoort.

— Het is mogelijk, ik denk er zelfs niet aan
uwe woorden in twijfel te trekken, maar ik

kan aan uwen wensch niet voldoen, hoe
groot ook mijn spijt zij...

— Mag ik de reden van uwe weigering ken-
nen, die zeker en vast gegrond moet zijn.

— Calchas de Real zelf heeft bevel gegeven
gedurende het tijdvak der eerste twee maan-
den niemand toe te laten over den stroom te
komen en de menschen gevangen te nemen,
die het zouden beproeven het water over te
steken...

— Hebt gij den meester gezien, hebt gij
met hem gesproken?... Ik ben zijn vertrouwe-
ling, zelfs voor de meest geheime zaken... Ik
vernam uit zijn mond dat verbod niet...

— Zijn afgevaardigde kwam en bleef on-
der ons, met het doel zelf den stroom mede te
bewaken...

De Tijgerkat dacht een oogenblik na.

Goede raad was duur... Hij wist dat de
roodhuiden zich stipt aan de gegeven bevelen
zouden houden... Aan vluchten was niet te
denken... Misschien zouden zij hen ongehin-
derd laten gaan...

— Dan blijft er ons niets over dan u onzen
innigen dank te betuigen voor de moeite die
gij u gaaft naar dezen oever te varen... Wij
keeren op onze stappen terug...

Hetgeen de Tijgerkat gevreesd had, deed
zich voor.

De Indiaan schudde het hoofd.

— Het spijt mij danig, zei hij, u leed te
moeten doen, maar gij hebt gepoogd over den
stroom te geraken... Wij moeten u gevangen
nemen en u voor den man van Calchas de
Real brengen...

Tegenstribbelen zou tot niets gediend heb-
ben...

De Tijgerkat wenkte zijne gezellen en
maakte hun diets wat de roodhuid hem had
gezegd.

— Er blijft ons niets over dan ons te laten
gevangen nemen en af te wachten wat er met
ons zal gebeuren... Niet veel goeds naar ik
meen... Ik heb u verwittigd dat...

— Geen nuttelooze... dingen... woorden,
zei Queepère... Wij staan er voor en wij moe-
ten er door...

Een voor een legden de booten aan en na-
men elk een der reizigers op, waarna de klei-
ne vloot, met vlugge riemslagen, schuin tegen
de sterke strooming op, over het water glee-
d.

De Tijgerkat knoopte weer een praatje aan
met den roodhuid, die de bevelhebber der
Indianen bleek te zijn.